

‘Hoe moet ik je geloven?’ vroeg hij.
Ze keek op, haar ogen groot.
‘Wat!?’
‘Dat jij trouw bent geweest?’
‘Wat!?’ herhaalde ze verbijsterd.
Hij greep haar kin, het was de eerste aanraking. Hij zei:
‘Jij bent zoals ik. Wil je me wijsmaken dat je drie maanden....’
Ze hijgde.
‘Je bent.... een ontzettende.... klootzak!’
Hij hief zijn hand op om haar te slaan, maar ze draaide zich om en liep weg.
Ze was mooi.... mooie billen, een slanke taille, een trots hoofd. Hij moest erachteraan.... maar zijn benen waren van lood. Lood.... Hij riep haar. Ze liep door, steeds verder, verder....
Het was als een droom, hij wilde roepen, maar fluisterde slechts:
‘Ik hou van je....’

2.

Er werd geklopt. Een vrolijke blonde kop kwam om de deur.
‘Ga je vanavond mee stappen?!’
Hij knikte.
‘Ik moet nog een uurtje studeren. Dan ga ik mee.’
‘Overwerk je niet!’
De kop verdween.
Hij had een kamer in een studentenhuus, een huus vol jonge mannen. Met één van die jongens had hij vriendschap gesloten, de rest ontmoette hij vrolijk in het voorbijgaan. Harry was een boerenzoon uit het noorden van de provincie. Zijn vader had daar een grote boerderij, maar de zoon wilde dokter worden. Hij was al derdejaars, een ervaren student - én vrouwenjager.

Van hem leerde hij de kunst van het versieren ‘without getting involved’. Nee, hij zou zich niet meer in bezit laten nemen....

Na een uur trok hij frisse kleren aan, schoor zijn baard die na een dag al weer flink was gegroeid, besprenkelde zich met een aanlokkelijk geurtje en rende de trap af naar Harry’s kamer. Hij stond al klaar, een lange magere knul met pretogen. Je kon hem niet vertrouwen, hij belazerde je waar je bijstond en wachtte dan af of je erin liep. Hij wist overal en nergens wat van, had een bijtend humoristische spot en wond de wijven om zijn lange slanke vingers. Studeren deed hij zo’n beetje erbij.... Samen maakten ze de kroegen onveilig, Harry wist precies waar je wel of niet wezen moest. Ze lieten hun gezamenlijke oog op de meisjes vallen, liefst kozen ze twee vriendinnen....

Ze fietsten naar één van de studentencafé’s, daar waren de leukste meisjes. ‘Let op!’ zei Harry, toen ze binnengingen. ‘Kijk! Die twee daar aan de bar. Jij linksom, ik rechtsom.’

Ze zwermden om de meisjes heen. Harry ging overdreven dicht naast het donkere meisje staan en bestelde twee pilsjes.

‘Willen jullie ook wat? Vier pilsjes!’

In de billen knijpen was er niet meer bij, dat was iets voor kinderen. Het moest nu met een zekere flair gebeuren. Je moest zo’n kind het idee geven dat je in haar dé vrouw zag.... Met Harry was er altijd concurrentie. Het liefst palmde hij ze alle twee in. Je moest flink je best doen om ook wat aandacht te krijgen. Harry deed alles met woorden. Zelf kon hij het alleen met zijn handen. Al gauw legde hij een hand in haar rug en als ze niet tegenstribbelde, zocht die hand vakkundig zijn weg.... en terwijl Harry zijn grappen stond te verkopen maakte hij snel vorderingen. Het meisje lag al snel in zijn sterke armen. Harry kon er niet tegen als hij er met het meisje tussenuit kneep. Samen uit, samen thuis! Ofwel allebei met zo’n wicht in de struiken, of geen van beiden.

Ze dronken flink. Toen ze die heerlijke wazigheid in zich voelden, lokten ze de meisjes mee naar buiten. Wandelen in het licht van de maan.... de stad door, het park in, langs stille laantjes. Ze wilde wel, Harry’s meisje. Maar die van hem sribbelde tegen.

‘Kom op joh.’ zei Harry. ‘Een beetje dwang kan geen kwaad!’ Het wicht werd bang. ‘Toe dan! Ben jij nou een vent! Dwing haar, dan is het nóg mooier!’

Veel scrupules had hij niet, hij vroeg zich nooit af of iets goed of slecht was. Hij volgde zijn hartstocht. Maar hier was een grens.... die wás er gewoon. Je ging een meisje niet forceren, dat was verkrachten. Hij gaf het kind een klap op haar kont en zei:

‘Maak dat je wegkomt!’ Hij wendde zich tot Harry’s meisje en voegde

eraan toe: 'En jij ook! Samen uit, samen thuis!'

Ze renden weg.

Harry stond als versteend. Hij zei strak:

'Wat ben jij een lamzak, zeg. Met een klein beetje dwang -'

'Jij bent een sadist, ik niet!'

'Wie gebruikt er altijd zijn handen als hem iets niet bevalt?!'

'Dat is iets anders. Dit is in koelen bloede.'

'Mijn bloed is niet koel.'

'Dan ben je een hete verkrachter. Ik doe zoiets niet.'

'Die van mij wilde wel.'

'Pech voor jou.'

Langzaam kwam Harry in beweging, dreigend.

Maar zijn zwarte vriend was niet bang, nooit. Hij haalde uit en sloeg hem met één vuistslag tegen de grond.

Hij draaide zich om en liep fluitend naar huis.

Er werd op de deur van zijn kamer geklopt. Een blonde kop met een blauw oog kwam grijnzend om de deur.

'Ga je straks mee stappen, makker?!'

'Je zal niet veel aftrek hebben zo.'

'O jawel. Dat vinden ze spannend. En ik heb nog wat van je tegoed.'

'Moet je andere oog ook blauw?'

'Ben je nog kwaad?'

'Ja.' bromde hij. Zo gauw ging dat niet. Hij had koppijn van al dat zuipen en morgen moest hij tentamen doen. En hij had tabak van Harry. Hij kwam binnen en ging zitten.

'Heb ik gezegd dat je kon gaan zitten?' zei hij kwaad.

Harry grinnikte en sprong op.

'Sorry baas. Hoe kan ik het goedmaken?'

'Flik me niet nog eens zoiets.'

Hij ging weer zitten en zuchtte.

'Goed, goed. Ik dacht dat we het eens waren. Met wijven hou je geen rekening, die dwing je. In wijven zit niks.'

'Weet ik veel. Hoe kun je dat nu weten. Jij gaat te ver.'

'Ik heb een goed boek, ik zal het je lenen.'

'Ik geef niks om lezen.'

'Dit wel. Het is filosofie.'

Hij barstte in lachen uit.

'Filosofie! Ben je belazerd?'

'Jij kon het geschreven hebben. Echt waar.'

‘Wie is dat dan wel, die aan mij kan tippen?’ Hij grinnikte, ontspande wat.
‘Hij is dood, maak je niet ongerust. Nietzsche. ‘Die Wille zur Macht.’
‘Nooit van gehoord. Moet ik het leuk vinden om ook nog in het Duits te lezen?!’

‘Doe nou. Het zal je goed doen!’

Hij haalde zijn schouders op. Hij zou het wel eens bekijken.

‘Ga je nou mee vanavond?’

‘Nee, ik moet bijkomen. En morgen heb ik een tentamen.’

Harry stond op, hoofdschuddend.

‘Je bent een rare vent. Als je zo’n wijf wat langer kent, geef je d’r met gemak een pak rammel.... maar een beetje geforceerde liefde, dat mag niet.

‘Liefde valt niet te forceren.’ zei hij kortaf en keek Harry de kamer uit.

Studeren, voetballen, drank en vrouwen, dat was het zo ongeveer. O ja, en Nietzsche. Dat had hij toch verdomd goed gezien, die Harry. Hij las het ene boek na het andere. Hij had het zelf kunnen schrijven....

3.

Toen hij zijn doctoraal had gedaan en aan zijn coschappen begon, wilde hij nog steeds internist worden. Het eerste coschap was interne geneeskunde en hij deed zijn uiterste best om zijn interesse voor het vak te laten blijken. Hij zou de beste beoordeling krijgen - en dan solliciteren in de hoofdstad. Dat was de eerste stap als je de top wilde bereiken.... een opleidingsplaats tot interist in het academisch ziekenhuis van de hoofdstad. Daar zaten de hoogleraren die internationaal naam maakten. Dáár wilde hij naar toe!

Hij schreef een sollicitatiebrief, met curriculum vitae, opgesierd met zijn briljante studieresultaten - en wachtte af.

Op een stralende winterdag in december ging hij naar de bibliotheek om te studeren. Hij moest hard werken in de kliniek, en als hij op z’n kamer was

had hij geen zin meer om te studeren. Als je dan toch voor een tentamen moest werken, zocht je de strenge omgeving van de bibliotheek op. Fluitend fietste hij erheen, hing zijn jas op en ging naar de medische studiezaal. Het was er druk, hij moest zoeken naar een plaatsje. Hij pakte zijn boeken uit, notitieblok, pen - en ging zitten. Pfff... wat een ellende. Hij zakte onderuit en keek om zich heen. Teslotte bleef zijn blik rusten op het meisje tegenover hem. Eerst zag hij de boeken, medische boeken. Van vóór het kandidaats. Sierlijke handjes, slanke polsjes.... Hij huiverde. Altijd weer die vrouwen! Achteloos gleed zijn blik omhoog, alsof hij haar betastte. Een slanke taille, een prachtige boezem, tere schouders, een mooie hals....

Het duizelde hem. Ooit had hij een meisje liefgehad, onbehouden, maar toch. Een klaproos was ze geweest, mooi, teer - maar giftig. Levensgevaarlijk.... Hij was jarenlang betoverd geweest....

Zijn blik gleed omhoog, een fier hoofd.... licht gebogen over de dikke boeken. Hij kreeg het benauwd. Het was hier veel te warm, al die mensen. Hij stikte haast. Het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Zomaar in een bibliotheek, boven saaie boeken. Hoe zouden haar heupen zijn, haar benen.. haar voetjes. Haar billen. Opwinding greep hem. Dat gezichtje! De ogen neergeslagen.... lange zwarte wimpers over licht blozende wangen. Rode volle lippen, niet té vol. Zwart glanzend haar.... Hij bleef kijken. Op de hele aarde bestond niets en niemand - dan hij en zij.

Voor elkaar bestemd.... een rode roos, mooi, teer - ongevaarlijk, onschuldig. Schoonheid, échte schoonheid.

Ze keek op. Hij voelde zich niet goed.... Groot en blauw, licht.... vragend. Hij moest haar hebben, nu!

Hij maakte met zijn hoofd een vragende beweging naar de gang.

‘Ga je mee?’ fluisterde hij. ‘Koffie drinken?’

Zijn hart bonkte pijnlijk. Als ze ‘nee’ zei!

Maar ze stond al op. Slanke taille, prachtige benen in spijkerbroek. Ze liep voor hem uit, een volmaakte gestalte.

Met een sprong was hij naast haar, legde zijn brutale hand om haar middel. Ze keek opzij, lachte.

De zon.... hij liep naast de zon.... nee, de lieflijkheid.... In de hal zei hij:

‘Zullen we ergens anders koffie drinken? Die eeuwige plastic bekertjes!’

Ze grinnikte, deed haar jas aan en ging met hem mee.

Buiten zong de hele wereld. Hij legde zijn sterke arm om haar schouders. Ze keek opzij en lachte. Geen aanstellerij, ze vond het fijn, zo naast hem!

‘Je hebt haast.’ zei ze.

‘Ik ben bang dat iemand me vóór is. Hoe kan het zijn, dat het mooiste meisje alleen is?’